

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

LA GROSSA.

Cada any, per aquests temps, surt un prospecte tant ben redactat, tant bonich que més ó menos té 'l mérit d' encapritxar á tots los espanyols.

Es més puntual la seva sortida, que la cayguda de una contribució.

Governí en Pau, governí en Pere, allá á últims ds agost ó primers de setembre, ja se sab, surt lo ditxo, prospecte.

Per tot arréu allá hont passa deixa un rastre d' ilusions y de esperansas. Ja veuen que 'l D. Quijote del immortal Cervantes ha tingut lectors y admiradors; donchs calculin que més admiradors y més lectors té aquest ditxós prospecte.

No 's fixin en lo seu mérit literari; no 'n té cap; pero aixís y tot es un' obra nacional per excelencia. Lo dia que aquest prospecte deixés de publicarse, la meytat dels espanyols se moririan de aburrimient.

Aquest prospecte porta un titol que diu aixís: «Prospecto de premios para el sorteo que se ha de celebrar en Madrid el dia 23 de diciembre de 1881.»
¡La rifa de Nadal!

Aquesta es la paraula mágica que pronuncia l' Estat y que penetra dintre 'l cervell de tots los fills d' Espanya interessant las fibras més recónditas.

La rifa de Nadal vol dir la probabilitat de dormir-se pobre 'l dia 22 de desembre y despertar-se millonari 'l dia 23, sense necessitat de treballar, ni d' esforsarse, ni de rompre's la mollera.

Però la rifa de Nadal vol dir més encare: vol dir la seguretat d' estarse tres mesos somiant.

¡Oh! ¡Pobres espanyols si no somiessen!

Davant d' aquest prospecte, repartit públicament, la justicia, que té ordres terminants per perseguir lo joch, fá 'ls ulls grossos: l' autoritat, que té ordres terminants de aplicar las lleys ab tot rigor, tanca 'l códich dintre del pupitre; la moralitat, si tingués déu duros, compraria un dècim; la lògica arronsa las espatllas, en l' impossibilitat d' explicarse certs misteris.

Han de saber que ha vingut l' Estat y ha dit:

«Jo faig las lleys y jo las aplico. Lo joch es més que un vici, es un delict. Es la ruina de mil familias ignocents, es lo camí del crim, es la vergonya, es la miseria, es la mort. Queda prohibit lo jugar. Los jugadors aniran á la presó, y segons lo que resulti de la causa que se 'ls instruheixi aniran á presiri. Jo no estich per jochs, ni per joguinas. ¡Ay del que falti!»

¿No 'ls sembla que l' Estat, qu' es una institució molt seria y molt respectable, qu' es lo conjunt de tots los ciutadans y 'l regulador de todas las accions socials es molt capás de cumplir lo que promet y fins de donar l' exemple ab la seva conducta pura y acrisolada?

Donchs, mirin, si tenen algun dupte sobre 'l particular llegeixin lo prospecte.

L' Estat diu:

Senyors: aquí planto la mèva banca.

Hi montat unas oficinas especials molt ben regidas, magníficament organizadas, que ab més exactitut que cap rellotje imprimeixen los bitllets, los reparteixen entre 'ls espendedors, los venen, cobran los quartos, fican los números corresponents dintre de un bombo, donan la volta, treuen los números, y 'ls quartos qu' en detall han sortit de las butxacas dels uns se fican en conjunt en las butxacas dels altres, sense altre diferencia que 'l tant per cent que 's queda en las mèvas mans, com correspon á tot banquer que s' ha de guanyar la vida.»

Y l' Estat ho diu y ho fá; y després parla de moralitat, de que 'l joch es un delict, de que es precis perseguirlo, etc., etc.

¡Oh! L' Estat, en aquest cas, no es més que un tahul que no vol competidors.

Ni més, ni menos.

Desgraciadament, l' espanyol es un tipo que sent molt; pero que no calcula.

Per permetre aquesta contradicció del Estat l' hi basta la perspectiva de 500,000 duros ó sigan dos millons cinch centas mil pessetas que constituheixen lo primer premi.

Si fòs capás de calcular llegiria los següents datos que porta 'l prospecte, y 'n treuria las conseqüencias: Constará de 40,000 billetes, al precio de 500 pesetas cada uno, divididos en dècimos á 50 pesetas, distribuyéndose 14.600,000 pesetas en 6.119 premios.

En primer lloch diria: Coro 39,999 probabilitats de de no treure, contra una.

En segon lloch multiplicaria 40,000 (número de bitllets) per 500 (preu en pessetas de cada un) y trobaria que l' Estat ingressa un producto de 20.000,000 de pessetas.

¿Quántas ne dona en cambi?

El mateix ho diu en lo prospecte: 14.600,000.

De manera qu' entre lo que ingressa y lo que reparteix hi vá una diferencia de 5.400,000 pessetas, qu' es com si diguessem una friolera.

Aquest es lo benefici de la banca.

Are bè: quan s' acostá Nadal tot es parlar de la grossa.

¡Oh, la grossa! ¡Dos millions cinch centas mil pessetas!... ¡Una verdadera fortuna! ¿Qui la treurá?

¡Infelissos!

No preguntéu qui la treurá: preguntéu qui l' ha treta.

L' ha treta l' Estat; l' ha treta 'l govern, y l' ha treta dos vegadas á un temps.

5.400,000 pessetas! Dugas vegadas los 2 millions cinch centas mil del primer premi, y ademés 400,000 pessetas per pagar los gastos y refrescarho.

Per fer negocis d' aquesta mena no cal pas que tornin los juhéus á Espanya.

Ja tenim l' Estat.

L' Estat, senyors, que si 'ls atrapa apuntant un duro á la ruleta es molt capás de durlos á la presó y empauperarlos en una causa criminal que ja tenen pá tallat per tres ó quatre anys lo menos.

L' Estat, gran professor de moral teórica y práctica.

L' Estat que ab la mateixa má qu' escriu en la llei uns articles contra 'l joch, fá rodar lo bombo de la rifa.

P. DEL O.

LO VIUDO.

Infern y gloria.

Erán dos quarts de set: lo cel estava trist: vull dir que plorava, porque lo xim-xim queya y 'l mèu sombrero semblava 'l barret de Coralina salpicat de perlas. Jo anava ab las mans á la butxaca y ab pas llauer porque (m' havia olvidat de dils'ho) era 'l jener y Nostre Senyor desde las alturas bufava tant extremadament y ab un buf tant fresquet, que aquí en la terra tremolava tothom.

Al girar una cantonada reparo una silfide qu' anava

trepitjant com jo las pastetas, sols que portava parayguas. ¡Malehit parayguas! ó més bèn dit ¡malehit encuentro!

No sè si per egoisme ó per interès vaig dirigir-me á la filla d' Eva y ab accent melòs vaig demanarli per caritat si 'm volia fer lo favor d' admetre'm en la seva companyia ja qu' anava armada contra la pluja. Vá accedir... ¡primer pas!... Vá admetre que l' hi digués maca... ja ho era; però... ¡segon pas!... Mon bras ros-sant ab lo seu... aquell contacte... aquell somris... aquella il·lusió fou la causa de ma desventura.

Després de caminar bon ratet vam arribar al punt de parada.—«Al quart pis, segona porta, es á casa seva»—(vá dirme ella).

—Dispensi, vaig replicar, á casa mèva es al carrer d' Espòlsa sachs, n.º 2, servidor de vostè.

—Bè, vull dir que si t'è gust de... ja ho sab, disposi.

En fi, varem despedirnos quedant en que l' endemà l' esperaria en lo lloch hont vam trovarnos. Confesso que al sentir «quart pis, segona porta» 'm van caure las alas del cor y las camas instintivament van tremolar, com per dirme: «¿Qué t' hèm fet per condemnar-nos á un puja y baixa de cent y pico d' esglahons?» Pero jo vaig rahonar y vaig dirme: «Quart pis, sota 'l terrat, prop del cel... lloch dels angels... no hi ha més, endavant.»

Havian passat dos mesos. A casa seva no ván permetre que anès endavant lo negoci. No 'm trobavan ab prou qualitats per obtenir la mà de la noya...

¡Ay! si are fos á fer, los diria:—Vostès no 'm troban ab prou qualitats per poder casarme ab ella... jo trobo que per tirar-se de cap al mar, per pobre que siga l' home, es llástima que 's perdi perque per poch que valga sempre val massa.

—En fi, «ja que no podem lligar caps» (vaig dirli) hèm de doná 'l cop... ¡yay! lo cop vá ser per mi tant fort qu' avuy encare 'n gemego...

Un vespre, tot estava preparat... Lo cotxe, la senya, l' hora... 'L cor me feya trip-trap, semblava un caball desbocat ¡qué! una locomotora.

¡Es bèn cert que quan l' home corre á la seva per-dició, sempre camina á passos agegantats!

¡Jo que tant sabia pensar y tant raciocini mostrava en totes las mèvas cosas! ¡Jo que no acudia á cap cita sense fer un' hora tart! Jo que anava á la oficina sent l' últim d' arribarhi... aquell dia no vaig calcular, aquell dia un' hora y mitja avants, á las onze ja esperava plé d' emoció y cada quart que tocava 'l rellotje, era un sospir que escapant-se de mon pit, volava á las celestials regions, y alocat y esparverat, deya al campanar ó més bèn dit á la campana:

—Cuyta, mandrosa, per un cop no t' espantis, es-cursa l' hora, que cada minut que passa es una esperansa, es una emoció y una pena al mateix temps...

Y ¡res! vá arribar l' hora... la senya... lo farsellet sota 'l bras, lo cotxe á escape y jo en brassos de ma Dulcinea, de ma ditxa, com pensava en aquell instant!!

Ja havia passat un any... ¡Qui m' havia conegut, no 'm coneixia! ¡eram tres! ¡tres!... ¡tres!... ¡qué 's creuhen que té poca significació aquesta paraula? Creguin qu' esgarrifa.

Ja era pare... ¡quina ditxa!... ¡joy?... ¡Podrian preguntarho á quatre didas, que vam tenir desde 'l primer dia hasta que 'l mèu fillet estigué en la edat de desmamarlo!

Ella vá tussar que no podia criarse!... trevallar ella ¡qu' es cas! vuyt senmanas sense feyna... atrassos de lloguer, visitas dels inglesos, crits d' ella, paraulas agravatorias, rellotje á treure tacas... ¿Han vist l' infern pintat?... Donchs es una petita idea del estat de casa mèva en aquell entonces!

Un altre any y ¡ja eram quatre! Fem una regla de proporció. Si «tres» esgarrifa, «quatre» ¿qué deurá fer? Apliquin la conseqüència y vegin lo resultat.

¡Que vol dir un instant de repos!... Alló era «la guerra á casa».

Los vehins ja 'ns coneixian pe 'ls escandalosos! Fins un dia, alarmats pe 'ls plors d' ella y 'ls mèus crits, ván anar á buscar l' arcalde del barri, pujaren los municipals, los vehins; y un poeta que s' estava al quint pis, al saber la nostra vida vá posarnos en un saineite, fentme caure la cara de vergonyal

Cada vegada que passava pe 'l lloch hont la vaig veure per primera vegada, m' entrebancava y queya. Semblava un cástich de Dèu ó no sè quina significació donarli.

Lo malehit parayguas causa de la mèva desditxa, vaig lliensarlo un dia per no mirarlo may més y... «¡tant-de bó no ho hagués fet!» perque may més vaig poder comprarne un altre.

Vá morir al cap de tres anys. ¡Encare vaig plorarla! Are estich al cel; encare que 'n tinga dos de familia, no falta qui me 'ls cuyda y torno á respirar. Ja s' han acabat aquellas murmuracions, alló de que si l' hi

donas mala vida, si no ets bon home, si ets un calaveral...

Ja s' ha acabat lo no tenir lo sopá á l' hora, l' anar descusit refiantme d' ella, 'l no poguerme comprar uns pantalons, etcètera.

Vaig al teatro, prencn café, menjo á la fonda, vesteixo bè, y ¡vaja, la gloria sembra que m' admet per are, perque hi ha tanta diferencial!...

Prengan exemple y traslado als qu' están á punt de casarse.

Per lo viudo,
S. GOMILA.

COSAS DEL MON.

Sens fer testament, morí un de fortuna molt grossa; y 'ls fills, sent majors d' edat, varen partirse las doblas. La viuda, queda sens res; y los seus fills, l' hi demostran: qu' estant d' ella ressentits, de casa la trehuen fora. Aquesta, está ab gran miseria y en la soletat sols gosa; mentres sos fills, per tiberis, á trolxe y moixe derrotzan. ¡Qué hi farém, cosas del mon, quant uns rihuen, altres ploran!

A la plassa de farinas vá fè un senyó una gran compra; y al ser lo dia de pago la caixa sens diners troban. Los acreedors s' ajuntan; lo cinquanta per cent cobran, y las facturas l' hi firman com si lo deute fos fora. Avuy, aquest senyó, es rich, y ab l' aristocracia forma; mentres sos acreedors quasi que de gana moren. ¡Qué hi farém, cosas del mon, quant uns rihuen, altres ploran!

Dos senyors americans d' una inmensitat de doblas, varen jugarse fa poch sa gran riquesa a la bolsa. Al cap d' una ó dos senmanas, vingué una baixa tant forta, que 'l que jugava á la puja va tornarse del tot pobre; y 'l que jugava á la baixa, la sort sa riquesa dobla; l' alegría, en son cor, nia; l' altre, trist, baixa á la tomba. ¡Qué hi farém, cosas del mon, quant uns rihuen, altres ploran!

Si vos tinguéis d' explicar punt per punt, coma per coma, tot quant passa, ni ab cent anys podria escriurelas totes. Dich cent anys, ni tant sols mil, perque sovint n' hi ha de novias; y mentre 'l mon, será mon, crech que será mon de monas. ¡Impúdica societat que fás sempre 'l carnestolts! ¿quan posarás punt final als fets que tant te deshonran? ¡Qué trist es l' antich refrá: quant uns rihuen, altres ploran!

M. FIGUEROLA ALDROFEU.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Se veu y no s' explica que una companyia de criaturas executin operetas ab una perfecció y un ajust que molts artistas grans que distan molt de ser *grans artistas* haurian de imitar. La companyia romana dirigida pel Sr. Cechini, que ha comensat á treballar en lo Teatro Espanyol, es una verdadera novedat. Hi ha un tenor cómic de vuit anys, tamanyo de un globulillo homeopátich, qu' es una verdadera notabilitat. Sembla imposible tanta gracia y tanta malicia dintre de un cos tan remenut. S' admira ademés una parella de bailarins que poden presentarse á tot arréu sense fer cap mal paper. Y lo restant de la companyia constitueix un bon conjunt.

En la sarsuela *Meo Patacca* y en la opereta *La figlia de Adriana Angot* han obtingut molts aplausos, lo mateix que en lo ball *Fanny*.

L' humanitat progressa. ¡Qui 'ls ho havia de dir als nostres avis que la quitxalleta, apenas desmamada, ja sortiria á las taulas á fer comedias y á cantar óperas, fentse aplaudir por lo seu ingeni y per la seva travessura!

—¿Cuán guanya aquell tenor cómic? preguntava un nen á la seva mare.

—Un cucuruto de dulces cada dia.
De la terra al sol y *Los sobrinos del capitán Grant* son las dugas minas que explotan los teatros del

Tivoli y 'l Bon Retiro respectivament. Al Circo Equèstre la hermosa Mis Zæo s' ha rehabilitat en lo concepte del públich, que ja no 's mostra tant exigent com lo primer dia. L' empresari Sr. Alegria está arreglant un escenari perque la célebre Miss pugavolar, qu' es l' exercici que l' hi ha donat més renom en los teatros de Europa. Construhint un escenari s' espatllará 'l Circo; pero si Mis Zæo vola, l' empresa s' hi adobará.

Mentres tant han vingut á aumentar lo quadro d' artistas los germans Hervey, que cultivan lo mateix género estrambólich que 'ls célebres Martinets. Tocan varios instruments, cantan y ballan y fan bellugar las camas y 'ls estiran com si las tinguesin de goma. Finalment imitan la veu del gat y cantan un duo tant afinat, que un del públich deya:

—Son un parell de gats.

Es cert; pero si 'ls gats afinessin de aquell modo, fins las ratas sortirian á escoltarlos.

N. N. N.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Estant Balzac treballant una nit en lo seu quarto vá semblarli que sentia soroll en l' estancia immediata.

Vá anarhi desseguida, de puntetas, y vá veure á un lladre que ab una clau falsa tractava de obrir la caixa.

Balzac en lloch de dar lo crit de *lladres*, vá lliensar una rialla estrepitosa.

Lo lladre 's gira y 's queda palidífus veyent la tranquilidad del amo de la casa.

—¡Ay infelisi! diu Balzac. ¿De qué 't servirá obrir aquesta caixa ab clau falsa, quant jo ab clau verdadera may hi he pogut trobar un céntim?

—Tothom está exposat á equivocarse, respon lo lladre, ja més tranquil, saltant per la mateixa finestra que l' hi havia servit per introduhirse á la casa.

Publio Scipion anava á visitar al poeta Eunio, y l' esclava d' aquest vá dirli qu' era fora.

Apesar de que á Scipion l' hi constava lo contrari, creyent que lo dit per l' esclava era una excusa per no rébre'l, vá aparentar creurho y vá retirarse.

Al cap de poch dias la oració vá ferse per passiva.

Eunio vá anar á casa de Publio Scipion preguntant: —¿Se troba en casa Scipion?

—No senyor, no hi soch, contesta aquest desde dintre ab véu robusta.

—¡Cóm s' entén! ¿No ets tú mateix qui 'm contestas? ¿Vols burlarte de mi?

—No sigas impertinent, y recorda que fá poch dias que jo vaig creure que no érats á casa teva y aixó que m' ho vá dir l' esclava y are tú no creurás que jo no soch á la mèva sent aixis que soch jo mateix qui l' ho asseguro?

AVANTS... EN... Y DESPRÉS...

SONET.

Estava boig d' amor: sa imatge pura per tot arréu la veyá, y 's dalla rublerta de desitj ma fantasía, de no podé obtení aquella hermosura.

Jorns de goig y plaher, jorns de ventura passava ab son amor, que d' ell vivia; sobre son vergé seno m' adormia despertantme l' alé de sa ternura.

Ja es mèva; aquellas horas benauradas d' amor y de plaher, son acabadas; vingueren y marxaren com fantasma. Ma pensa boja 's torna y greu de'ira, y lo mèu cor de dol plora y suspira veyent qu' es ma muller un cataplasma

RAMON COLL GORINA.

ESQUELLOTS.

La Juventut católica de Barcelona 's desborda.

Ab motiu de la coronació de la Verge de Montserra ha publicat una alocució més entusiasta y rimbombant que la de un cabecilla, la vigilia d' entrar á sach á una població liberal, plena de riquesa y de noyas bonicas.

—¡A Montserrat! diuhen los joves católichs, y al mateix temps treuhen los comptes.

Lo bitllet d' anada y tornada no costará sino catortze rals, setanta cinch céntims.

¡Oh! Senyor! Sempre 'l dimoni dels diners ficant lo nás en las cosas més religiosas.

* *

No se 'ls ha ocorregut als joves catòlics anar a Montserrat, com ho feyan los antichs pelegrins, a peu y descalços.
 Enemichs de la civilisació, utilisan los medis que la civilisació 'ls presta, y ván a Montserrat ab carril y ab la carmanyola ben plena d' aquell que 'ls àngels hi ballan, si es que no l' omplan d' ayguardent del mono.

Després quan serán dalt de la montanya, dirán com lo Zapatero y 'l Rey:

«Extendrem la vista per la planura, y al véurela tant hermosa, dirém:—Aquesta es terra de conquistats.

Jo ho crech!
 Per las conquistas hi son. Al cap-de-vall l' institució de la Juventut catòlica vé a ser una agencia matrimonial que funciona activament baix lo mantéu de la santa religió, y no dich baix la capa, perque la capa no es prou catòlica.

La Juventut catòlica, si fós franca, hauria d' ostenar lo següent lema:

«Se sollicitan pubillas. Serán preferidas las que no tingan sogres ni cunyadas.»

Y a propòsit de Montserrat:
 La corona que 's regala a la Verge no es fruyt complet del desprendiment dels fiels que ván obrir una suscripció per comprarla.

Segons ha dit un periòdich, un gran número de las alhajas regaladas a la Verge per diferents personas ván ser enagenadas, venentse a pública subasta, sense donarne coneixement als autors de aquells regalos.

Moltas d' aquestas alhajas eran joyas de familia, y no era tant gran lo seu valor material, com lo valor de l' afeció que las havia dutas als escaparates de Montserrat.

Per més que 'l producte de la subasta s' haja aplicat als gastos de la corona, la venta de aquestas alhajas es un abús imperdonable.

Aquest es lo cas que fan a Montserrat de la devoció de la gent senzilla.

Davant del jutje de Maracena (Granada) vá passar la escena següent:

Un marit més lleig que una blasfemia vá presentarse declarant que la seva dona l' hi havia pegat, ab motiu de que ell volia viure ab ella, y ella s' hi negava.

Vingué 'l judici, y la dona digué que no volia viure ab lo seu marit de cap manera.

—¿Per quin motiu? pregunta 'l jutje.

—¿Que no véu qu' es tant lleig!..

Lo marit vá ser interrogat y digué que de cap manera volia prescindir de la seva dona.

—¿No véu, senyor jutje, qu' es tant guapa? Jo m' hi vaig casar y es méva.

Lo pobre marit vá recordar, ab llàgrimas als ulls, los dos dias feliços que vá passar després del matrimoni. «¡Ay! Al dia tercer me vá fugir de casa: ha estat cinch anys a Madrit, y are que torna al poble, la vull, perque encare es maca.»

Res vá poder enternir a la dona, la qual vá tancar-se en una negativa terminant, partint del principi de que 'l seu marit era encare més lleig are, al cap de cinch anys, que quan vá casars' hi.

Lo jutje rihent molt, vá posar las costas a la dona maca, enviant la resolució del cas al Tribunal superior.

Un altre robo en carro.

Ha tingut lloch en lo carrer de la Nau, y ha consistit en una gran cantitat de pells, que 'ls cacos han carregat a la llum del dia, sense que ningú 'ls posés cap reparo.

Tal com van las cosas, no desconfio de veure que un dia sorprendrán a un polisson, l' hi treuran la pell, y se l' hi endurán.

Passará 'l sargento y 'l polisson escorxat dirá:

—No hay novedad.

De un dia al altre comensarán las obras de restauració del saló de Cent.

Ja era hora de que aquell históric local fós un saló decent.

Vaja Sr. D. Joseph Maria, que siga l' enhorabona.

Ja hi vist que la provincia eclesiástica de Tarragona la nombrat senador.

Vaji al Senat, fassa forsa sermons y no escriga més pastorals.

Sobre tot no escriga més pastorals y la tinta d' escriure farà una baixa considerable.

Al elevarse 'l globo 'l diumenje últim, vá endurse'n un minyó de uns vint anys, que ja feya una pila de temps que demanava que 'l desxessin elevar.

Aquest xicot farà carrera.
 Té l' aspiració a elevarse sobre 'l nivell del vulgo.

A Russia estant ensajant la manera de fer servir als gossos per las centinellas avansadas.

A Barcelona 'ls gossos pagan contribució; y si adoptem lo sistema rus, no sols pagarán contribució, sino que servirán al rey.

Jo demano una cosa: que se 'ls concedeixi 'l dret electoral, y qu' ells mateixos decideixin si ha de continuar aixó del llás y del carretó.

S' ha acordat que 'ls gefes y oficials de caballeria que durant vuit anys hajan montat un mateix caball quedin amos d' ell.

Un oficial:—Gran regalo: un caball vell: una róssa.
 Un refran:—A caball regalat no l' hi miris lo dentat.

L' anunciació es un medi de adquirir parroquians. Dias endarrera varen parlar de alguns sistemas nous per anunciar; avuy publicarem algunas raras, que, com es natural, passan totes al extranger.

En un periòdich inglés hi he llegit lo següent, posat en lletras grossas:

«¿No sabéu perque Jhon Russell, sent un tender millonari vá morir tant pobre?»

Donchs jo 'us ho diré: perque may havia publicat cap anunci del seu establiment.»

En un cementiri de New-York s' hi llegeix lo següent anunci:

«Aqui jau Mister Schmitt.
 »La seva viuda continua al frente del establiment, y espera que 'ls parroquians no l' olvidarán.»

Hi havia a Calcuta un condemnat a mort, y un inglés vá demanar permis per parlar ab ell.

Van celebrar una conferencia ni molt llarga ni molt curta, y d' ella no se sab sino que al retirarse l' inglés, lo reo l' hi deya:

—Quedem en que vosté entregará cent lliuras a la méva familia.

—Ho juro per la Biblia, vá respondre l' inglés.

Va arribar l' hora de la execució y 'l reo anava pels carrers cridant:

—En aquest instant suprem no menteix ningú.

Donchs bé, jo declaro que 'l millor xocolate del mon es lo que 's ven en la casa Morton de Brassiff de Picadilly.»

L' inglés que havia anat a veure'l era un agent de la casa Morton, que per cent lliuras, vá conjuminar aquest anunci tant original.

QUÈNTOS.

Un apotecari té una cuestió una mica forta ab la seva senyora. Aquesta acaba per no poder respòndreli, anantse 'n en una mar de amargas llàgrimas.

L' apotecari, qu' es un home molt fret, exclama:

—¿Llàgrimas! Ne faig tan cas de las tévas llàgrimas com de lo que hi trobat avuy. Las hi analisadas y no contenen mes que una mica mica de fosfat de cals y una petita cantitat de cloruro de sódio. Lo restant es aygua pura que no 'm serveix per res.

Un coronel passava revista al seu regiment y va reparar en un soldat que duya las polainas al garró.

Va mirarlo ab delenció y per fi va dirli:

—¿Será necessari que t' envihi la criada perque t' vesteixi?

Lo soldat ab molta sanch freda:

—No fá cap falta, senyor coronel: cada dia 'ns veyém al Parque.

Un minyó poch versat en lo tracte social va venir a Barcelona recomenat a una familia molt distingida.

Va comensar per ferli una visita, y no sabent qué dir, per sortir de aquella situació ridicul, va dirigir-se a una senyoreta que tenia al costat exclamant:

—¿Senyoreta!..

—¿Senyor mèu!

Lo jove va tussir.

—Senyoreta... ¿Qu' está en estat interesant?

—Caballer... ¿Es loco vosté?... Fa tres anys que soch viuda.

—¿De veras? exclama 'l jove tot aturidit.

Y volent esmenar la seva impertinencia afeigeix:

—Dispensi senyora, jo 'm creya qu' era soltera.

Entre dugas senyoras, l' una casada y l' altra que sembla que s' ha de quedar per tia:

—Amiga méva, tú no sabs los disgustos que passa una dona casada. Si jo ho hagués pogut imaginar avants de casarme, hauria preferit tirarme de cap a mar.

—Donchs mira, noya: si jo sabia que al fondo del mar hi havia de trobar marit, també m' hi tiraria.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Lo Tot qu' es hu-dos y quarta ama tant a l' Hu-dos-tres, la neboda de la Marta, que dihuen que hi es promés. Ja ha demanat sa primera a son pare D. Bernat; mes veyent qu' era un tronera que quatre l' hi ha contestat

E. ROSÉS.

II.

Es nom d' home prima y dugas, nom d' home tercera y quarta, lo total també es nom d' home y a tothom la prima agrada.

LOLA NORIGUIS.

SINONIMIA.

En Tot qu' es un amich mèu molt práctic per la total tot dalt de una tot pel preu de divuit rals de jornal.

UN TAPÉ Y F. DE T.

MUDANSA.

Lo Tot Tot en un total ha caygut y s' ha fet mal.

POY D' ESQUENA.

TERS DE SILABAS.

.. ..

Sustituir los pichs ab lletras que llegidas vertical y horizontalment digan: 1.ª ratlla lo primer que 'ns senyalan al anar a fer una visita: 2.ª una argumentació y 3.ª un poble que 's féu memorable en la guerra dels set anys.

LUJAU.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Un subjecte tenia 56 taronjas y per evitar que ningú n' hi toqués cap vá posarlas en vuit pilas, en la següent forma:

4 10 4
 10 10 10
 4 10 4

Son fill n' hi vá pendre 16 y las posa de tal manera, que sumats, tots los costats donava cada hú 'l resultat de 18 tal com lo seu pare las havia deixadas. Se desitja saber de quin modo las posá.

M. STEGA TATXAS.

CONVERSA.

—Enrich, ¿vols venir?
 —¿Ahont?
 —A ca'l sogre.
 —Casi... casi..
 —Mira, si vens veurás a la méva promesa.
 —¿Com se diu?
 —Endavinau: tots dos ho havém dit.

LL. MILLÀ.

GEROGLÍFICH.

I
 a f
 L O N
 o f
 ay! ay!
 t
 I I

AYMANTE.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—Li-be-ra-to.
- IDEM 2.ª—A-gus-ti-na.
- SINONIMIA.—Granada.
- ANAGRAMA.—Casa.—Saca.—Acas.
- CONVERSA.—Neta.
- TRENCA-CLOSCAS.—De Sant Pol al Polo Nort.
- QUADRAT DE PARAULAS.—M A R E
 A M O R
 R O M A
 E R A S
- GEROGLÍFICH.—A las penas punyaladas.

COSAS DE MONTSERRAT.

—Alsa, á fora, que venen pelegrins de la banda de Manresa.
—Pero home de Déu, si aquest mitj-dia hi arribat.

Lo qu' es aqui no hi entrarà ningú que no porti cédula.

¡Alto 'l rey! La cédula!

Conduhit fins á Monistrol per indocumentat.

D' aixó 'n diuen festes religiosas.

—Bè hi vindrà á Montserrat, Sra. Rosa?
—Jo ho crech, barranta!..... S' hi passa tant bè 'l temps!... ¡Ay! Encare 'm recordo l' any passat la bro-ma que hi feyam ab mossen Arcis.